Karikatür

En uzak köylere radyo konduğu gün:

– Çok şükür, köyümüzde bir doktor sesi işittik!..

Dünya Karikatürleri

(İngiliz karikatürü)

Unutulan adam.

(Fransız karikatürü)

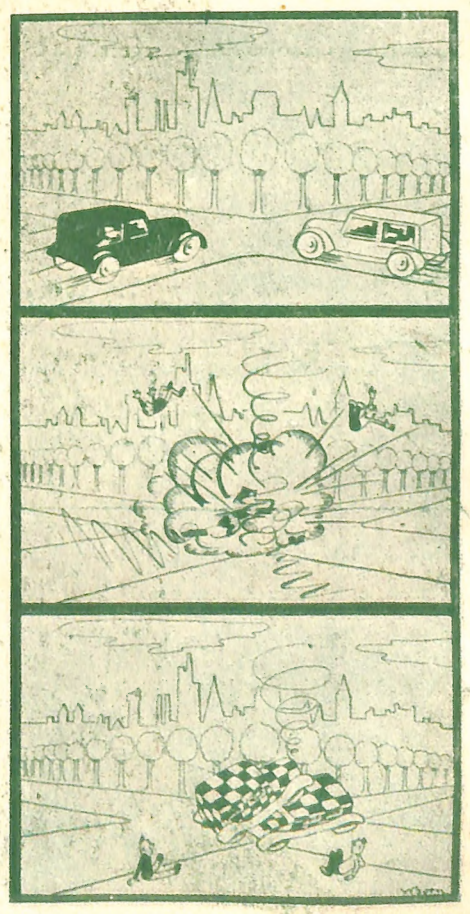

(Alman karikatürü

No. 7 Yıl 1 | Fiatı 10 Kuruş | 15 Şubat 1936

Karikatür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

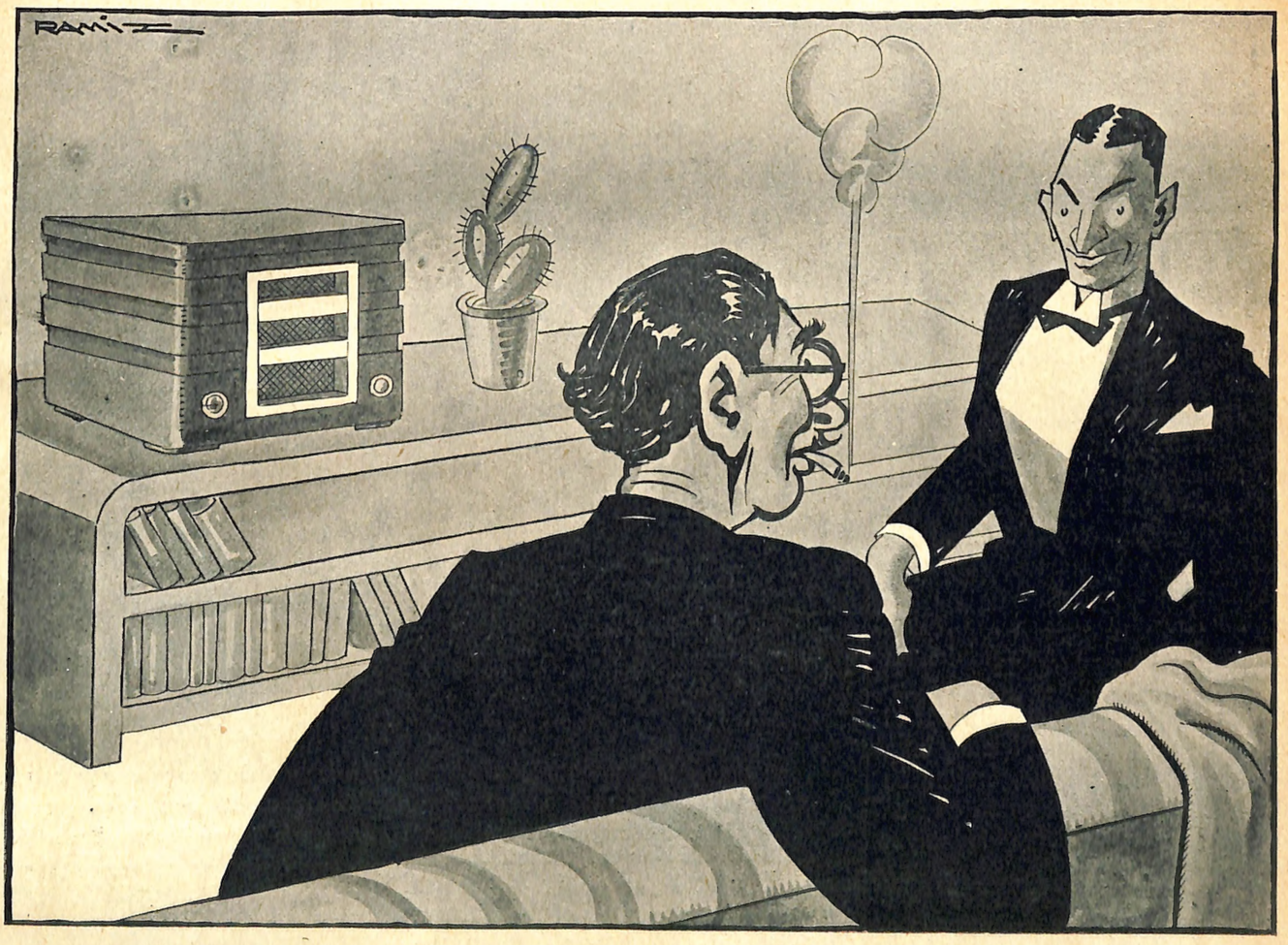

— *İstanbul radyosu kuvvetleniyormuş!..*
— *Ya... Yeni makine mi almışlar?*
— *Hayır.. Osman pehlivanı almışlar.*

ŞARLOYA VE BİZE DAİR

Şarlonun bu bir kısımlık mini mini komedisini bilmem siz de hatırlar mısınız?

Gemi kamarası gibi bir oda... Şarlo uykudan uyanıyor; bir iki gerindikten sonra karyolasında ayağa kalkıyor; cılız kollarını, bacaklarını sallıyarak bir iki jimnastik hareketi yapıyor. Sonra tuvalet: Bir bezin ucuna bir iki damla su damlatarak yüzünü kulaklarını, göğsünü temizliyor; bir siyah fırça ile evvelâ o meşhur uzun, dönük burunlu kuduralarını, sonra saçlarını fırçalıyor. Şimdi artık sıra meşhur kahvaltıya gelmiştir. Havagazı ocağını yakarak üstüne bir tava, tavanın içine bir kaşık yağ koyuyor ve çekmeceden iki yumurta çıkarıyor.

Anlaşıldı, omlet yapacak. Fakat bunun için çok ehemmiyetli bir şey eksik. Şarlo onu aramıya başlıyor; evvelâ dolaplar boşalıyor, eşya odanın ortasına yığılıyor; arkasından çamaşırlar, elbiseler ortaya çıkıyor; bunlar leğende yıkandıktan sonra ipe serilecekmiş gibi birer birer silkilerek

(*Lütfen sayfayı çeviriniz*)

kayıp aletin aralarında olup olmadığı muayene ediliyor. Nihayet boş şişelere sıra gelmiştir; Şarlo onların deliklerine dürbün gibi gözünü uydurarak aradığı şeyin içlerine kaçmış olup olmadığını tetkik ediyor.

Bu esnada yağ, tavanın içinde yanmakta, dumanlar tavana çıkmaktadır. Fakat ne yapsın, aradığı şeyi bulmadan omlet yapılamaz ki.

Nihayet Şarlo galiba bir sandığın dibini karıştırırken gözlerinde bir muvaffakiyet sevinci beliriyor; çok şükür aranan ehemmiyetli şey bulunmuş, omletin yapılmasına artık bir mâni kalmamıştır. Bu, tahta saplı küçük bir çekiçtir. Şarlo onunla yumurtaların kabuğunu kırarak içlerini tavaya akıtıyor.

Şimdi ne zaman birtakım akıllı uslu idare adamlarının,belli başlı mühendislerin İstanbul ile Üsküdar arasında kurulacak asma köprüye ait beyanatlarını, hesaplarını, mütalaalarını gazetede okusam Şarlonun bu ehemmiyetli çekici gözümün önüne geliyor.

***

Şarlo tramvayda :

Bir tramvay durağında hınca hınç dolu tramvay arabası... Gece. Fazla olarak da yağmur öyle ki Amerikaya ait bir vaka seyrettiğinizi unutarak kendinizi Karaköy tramvay durağında sanacağınız geliyor.

Bir kalabalık bu tramvaya saldırıyor, en başta olan Şarlo herkesten evvel arabaya girmiştir. Fakat kalabalık arkadan öyle bir bastırıyor ki Şarlo feci bir çarpışma içinde arka sahanlıkta arabanın içine, oradan ön sahanlığa atılıyor, en sonra da ön sahanlıktan tekrar sokağa indiriliyor ve tramvay kalkıyor.

Her yeni saylavlık açıldıkca namzetler kafilesinin en önlerinde görünen bazı zatların bu sefer de açıkta kaldığını gördükce gayri ihtiyarî Şarlonun tramvay sahnesini hatırlıyorum.

***

Şarlo cephede:

Büyük harpte bir sper... Şarlo elinde bir tüfek bu sperde asker... Havadan ateş ile su bir arada yağıyor.

Nihayet harbin durur gibi olduğu bir saat... Askerlere ailelerinden gelmiş birtakım kutular; paketler dağıtılıyor. İçlerinde rozbifler, sucuklar, pasta ve saire .. Bu sırada Şarlonun eline de bir paket tutuşturulmuşdur... O, yere çömeliyor, yüzünde derin bir ümit ve sevinç ile paketin iplerini çözmiye, kat kat sargı kâğıtlarını yırtmıya başlıyor. Sonunda paketten ne çıktığını sanarsınız: Kocaman bir sıçan kapanı... Yılbaşı akşamı piyangodan milyon bekliyenleri gördükce daima bu kapan gözümün önüne gelir.

***

Yine cephe:

Bu sefer toprak altında kapalı siperdeyiz... Fakat yağmur onu bir havuz gibi doldurmuş... Asker okadar yorgun ki su, bir kısmının göğsüne, bir kısmının boğazına çıktığı halde farkında olmadan uykusuna devam ediyor.

Bu yeraltı odasının karanlığında Şarloyu karışık saçlarından tanıyoruz. O da boğazına kadar su içersinde. Uyanıyor. Sudan çıkan çıplak ayağının kirlenmiş olduğunu görüyor ve bir hayli uğraşarak onu yıkayıp temizliyor. Fakat biraz sonra ne görsün!? Yıkadığı ayak bir başkasının ayağı değil mi imiş! Bu sahneyi, hiç gözümün önünden gitmiyor denecek derecede, sebepli sebepsiz her zaman hatırlıyorum.

KARİKATÜR

Apartıman kapıcıları birliğinde:

— Aha bundan sonra içimizde evli olanlar yalabuk kokanalarla sıkı fıkı konuşmayacah. Yassudan sonra kapular kopanacah. Kavga iden garı goca arasına girmek, hızmetçi gızlarla kapı aralarinda yarenlik etmek yasah...

Düğüm

— Ne o, mendilinin ucunu düğümlemişsin?

— Karım annesine mektup yazdı, postaya vermeyi unutmıyayım diye mendilimin ucunu düğümledi.

— Bari mektubu postaya verdin mi?

— Hayır, bu sefer karım mektubu bana vermeyi unuttu!..

Insanlık

Tramvay yine mahşer gibi... Karaköy durağında altmışlık kısa boylu bir bayan bir ayağını basamağa atmış, bir eliyle kapıya yapışmış bağırıyor:

— Ayol sizde Allah korkusu yok mu? Yarım saattir beklemekten ayaklarıma kara su indi.

Bir kaç ses birden:

— Büyük hanım hali görmüyor musun?

— Ayol kuş gibi kadın bir ben mi fazlayım? Ben oturacak yer filan istemem... Ayaklarınızın arasında bir yere çömelmiye razıyım.

Bir sakallı: — Ayaklarımızın arasında sepetler, bohçalar var... Yalnız tepelerimizin üstü boş...

Kargaşalık içinde bir gülüşme.

Kadın ayni vaziyette tekrar yalvarıyor:

— İnan olsun hastam var. Kendim de hastayım.

Vatman — Bayan çek şu ayağını, elini Allahaşkına... Ahtapot gibi nasılda yapışmış...

— Vallahi de çekmem, billâhi de çekmem.. Bukadar kişi Allahtan korkmazsanız çiğneyip geçersiniz. Bir ben mi fazlayım!

Bu sözlerde, bu seste öyle bir tesir vardı ki bir kaç kişi son bir gayretle bir derece daha sıkıştı, ihtiyar bayan açılan yere sığmıya muvaffak oldu.

Bu defa tramvaya tırmanmıya uğraşanlar arasında bir başka ses, en aşağı yetmişlik bir başka ihtiyar kadının sesi işitildi:

— Tramvaycı: evlâtlarının başı için beni de al. Öleceğim..

Ahali gülmiye başladı. Sıkıntının bir derecesi vardır ki insan o raddeye vardı mı artık güler.

Vatman yumuşar gibi bir tavırla:

— Ne yapacağız biz bu gece yarabbi sen bilirsin? dedi.

Fakat yarım dakika evvel tramvaya binen altmışlık bayan ona sert bir sesle çıkıştı:

— Ne yapacaksın.. yürür gidersin oğlum... Bu tramvayda artık adam alacak hâl var mı? Siz ahaliyi öldürecek misiniz!..

Sonra daha acı bir hakaretle yerdeki kocakarıyı haşladı:

— Ayol bunak mısın, nesin. Sen ne saygısız insansın. Gözün yok mu? İz'anın yok mu? Utanman yok mu? Gel bari sırtıma bin.

Ne dersiniz.. insanlık!

Kurnaz satıcı

Sabahları satıcıların saat sekizden evvel bağırmıya başlaması yasak. Geçen gün penceredeydim.

Bir kaç satıcı küfelerini, sepetlerini kaldırımın üstüne koymuş, iftar topunu bekler gibi sekizi bekliyor ve bu arada biribirleriyle dertleşiyorlardı. Bir tanesi köşebaşındaki evi göstererek:

— Şu evden çok alış veriş ederler, dedi. Lâkin evin hanımı edepsizmi edepsiz, hasis mi hasis... Ben böyle pazarlıkcı insan görmedim... Kırk para için insana kan kusturur. Bir de pis, küfürbaz dili var. Aman Allah...

Öteki satıcıların hepsi köşe başındaki komşumuz için hemen hemen ayni şeyi söylediler.

Yalnız bir zerzevatcı:

— Yanlışsınız, dedi. O ev benim bir kaç yıllık müşterimdir. O kocakarıdan bir gün kötü bir lakırdı işitmedim; zerzevatlarımı da ona kaçtan istersem bırakırım.

Satıcılar:

— Atıyorsun, dediler.

O: — Vallahi doğru söylüyorum, dedi, ara sıra pazarlıkta size yaptığı gibi bana da sertleşmiye, aksilik etmiye kalkar; ben onu azarlarım; «hadi hadi sen cahil tazesin, aklın ermez. Anamı çağır da onunla konuşayım.» derim. Hemen yumuşar.

Kocakarının parası

Bir ihtiyar kadın bir zerzevatcı dükkânının önünde yere bir çeyrek düşürmüş, kaldırımın üstündeki atılmış pırasa saplarını, çürük salata yapraklarını tavuk gibi eşeliyerek arıyor. Zavallının gözleri de zayıf olacak ki bazan adeta namazda seccadeye yatar gibi yüzünü yere yapıştırıyor. Bereket versin insan darda kaldı mı mutlaka bir yerden bir yardımcı yetişiyor.

Elinde çantasiyle mektebe giden fakir kıyafetli bir mini mini çocuk kocakarıya acıdı, çantasını bırakarak onunla beraber parayı aramıya başladı. Yanlarından geçerken kendi kendime:

— Amma altın kalpli yavrucak, dedim. Biraz ötede tramvay beklerken mektepli çocuğun dalgın dalgın yanımdan geçtiğini gördüm, sordum:

— Nasıl, büyük hanımın parası bulundu mu? Çocuk başını kaldırarak mahzun bir sesle:

— Neme lâzım... Bulundu amma kocakarı kendi buldu, dedi.

Mektep kaçakları

Tramvayda temiz kıyafetli bir adam çocuğundan bahsediyordu:

— Mektepten kaçarak kahveye gider, tavla oynarmış. Mektepten haber almışlar ve adamakıllı bir ceza vermişler... Eve gelince benden de temiz bir sopa yedi. Mektepte dayak yasak. Fakat doğrusu bir yolsuzluğunu gördüm mü ben dayanamıyorum, ayaklarımın altına alıyorum. Ne yaparsın çocukları terbiye etmek lâzım.

— Demek dersi bırakıp kahveye gidiyor tavla oynuyormuş ha... Vallahi iyi ettin. Elin varolsun...

— Elbette döverim hınzırı.. O kim, tavla kim? Geçen sene belki üç ay uğraştım; adamakıllı bir zar tutmasını öğretemedim.

Papağan

Lüküs sigara müşterileri!

— Lüks sigaralar ucuzlamış...

— Oh yaşadık, bundan sonra ağzımızın tadını bileceğiz desene...

Doktorda

Bay A... aramızda su israfından kaçınmakla meşhurdur. Geçen gün bir kaşıntıya tutuldu, geceleri uyuyamaz oldu, ve nihayet soluğu meşhur sertabip Rüştü'nün odasında aldı. Bay Rüştü, A... yi şöyle bir muayene ettikten sonra:

— Siz ara sıra banyo yapmalısınız, dedi.

A... sıkılarak cevap verdi:

— Bendeniz hergün banyon yaparım...

Bay Rüştü dayanamadı:

— Öyle ise banyonuzun suyunu değiştiriniz, dedi.

Bıktık İsrafınızdan

Bu ne süs?!.. Farkınız yok yeni evlenen kızdan,
Aman; muhterem bayan!... Bıktık israfınızdan!...
Kocanız iflâs eder pek yakında bu hızdan,
Aman; muhterem bayan!... Bıktık israfınızdan!...

Gece mutlak hazırdır sinemada locanız:
Lilyan Hayd üstadınız, Marlen Ditrih hocanız!..
Evet!.. Kül olacaktır bu gidişle kocanız:
Aman; muhterem bayan!... Bıktık israfınızdan!...

Pek yerinde değildir tahsiliniz, görgünüz,
Fakat üç bin liradır astragan kürkünüz!...
Müsrif.. diye çıkacak memlekette türkünüz:
Aman; muhterem bayan!... Bıktık israfınızdan!...

Kocanızın acımaz avuçla parasına,
Onu döndürürsünüz Marmara çırasına!..
Kumarda oynarsınız dört, beş yüz lirasına,
Aman; muhterem bayan!.. Bıktık israfınızdan!...

Lüks içinde yaşarken «Bu hayat ne hoş..» diye.
Elbet yükletirsiniz sermayeyi kediye!..
Evlerden irak olsun sizin gibi hediye,
Aman; muhterem bayan!... Bıktık israfınızdan!...

Genç kız gibi süslenir sizin en kırantanız,
Krem, rimel, lâvanta... Dükkân gibi çantanız!
Beş gelin ceyizidir bir küçük pırlantanız,
Aman bayan!... Usandık, bıktık israfınızdan!...

Necdet Rüştü

Tavsiyeden sonra :

Bay Halil Lûtfi geçenlerde asabiye mütehassısımız Fahreddin Kerime gitti. Doktor bu değerli gazeteciyi uzun uzadıya muayene etti, bir reçete yazdı, ve şu nasihatlerde bulundu:

— Siz her şeyden evvel heyecana kapılmamıya dikkat etmelisiniz. Bünyeniz üzüntüye mütehammil değildir.

Halil Lûtfi giderken doktora yirmi beş kuruş uzattı, ve ilâve etti:

— Tavsiyenizi yerine getiriyorum. Bundan fazlası beni heyecana sürükler, zıvanadan çıkarır.

Şairler Arasında

Sevgilim, şairleri başka insan sanırsın,
Benzi uçuk, saçı gür, boyu fidan sanırsın.

Eğer takdim edersem onları bir bir sana
Gözlerinle gördüğün şeyi yalan sanırsın.

Büyük Hâmit sevimli, kibar bir ihtiyardır,
İlk görüşte elini öper, baban sanırsın.

Yalnız zaman geçince bıyık büker, göz süzer,
Onu İzzet Melihten daha civan sanırsın.

Üstat Yahya Kemali görürsün iri yarı,
Çobanla boy ölçüşen bir kahraman sanırsın.

Fakat birden incelir lâkırdıya başlarsa,
Akıyor nüktelerden bir çağlıyan sanırsın.

Ulusal şairimiz Mehmet Emini görsen
Beyoğlunda geziyor yeni Turan sanırsın.

Görsen Mehmet Akifi kır düşmüş sakaliyle.
Boşuna öğüt veren bir babacan sanırsın.

Ne zaman karşılaşsan yolda Mithat Cemalle
Daha şimdi çıkmıştır lokantadan sanırsın.

Dolaşırken kol kola Seyfile Yusuf Ziya
Geziyor Yat Klüble Tokatlıyan sanırsın.

Faruk Nâfiz bahseder hep yanıp kül olmaktan,
Kaldığına bakarsan canlı volkan sanırsın.

Nâzım Hikmet yürürken şiir okur arşınla,
Manalı söyler amma saçma sapan sanırsın.

Salih Zeki etrafa bakmadan gezer durur,
Sana çarpınca, budur asıl ozan, sanırsın.

Necip Fazıl diş biler adını anmıyana,
Halit Fahri, içmeden, başı duman, sanırsın.

Hülâsa, hangisini anlatsam şairlerin
Hepsini birbirinden daha yaman sanırsın!

ÇAMDEVİREN

Güzel ders almışlar.

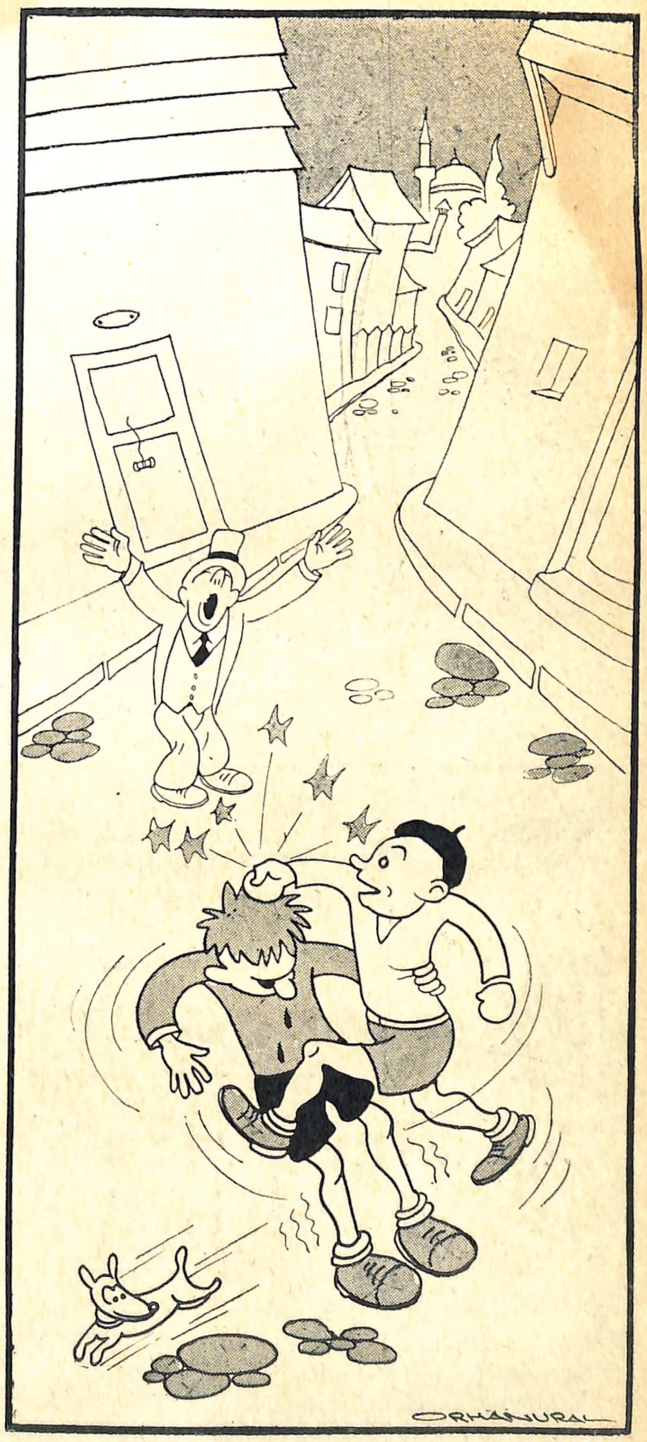

— *Ayıp değil mi size..hiç mektep talebeleri kavga eder mi ?..*

Çocuklar -- Biz kavga etmiyoruz ki, annemizle babamızın taklitlerini yapıyoruz !..

Teselli

Genç Şairlerimizden biri tevazuu(!) çok sever. Geçenlerde bir mecliste servetten bahsediyordu. Genç şairimiz söze karıştı :

— Benim bütün servetim zekâmdan ibarettir dedi. Mecliste hazır bulunan ve dobracılığı ile tanılan Romancı Kadircan Kaflı atıldı :

— Eh, ne yapalım, fakirlik ayıp sayılmamalıdır dedi.

Genç şair artık Kadırcan Kaflıya selâm vermiyor !

Kadın pipo içemez mi?

— Sen bu gece eve misafir almışsın!

— Geç vakıt annem uğramıştı, alakoydum !

— Öyle ise annene söyle, bir daha gelişinde piposunu unutmasın !

Ucuza malolmuş

— Bu ne güzel saat, sana kaça mal oldu ?.

— Dört ay hapse !

— Çok ucuz doğrusu....

Yeni Moda aşk ilânı

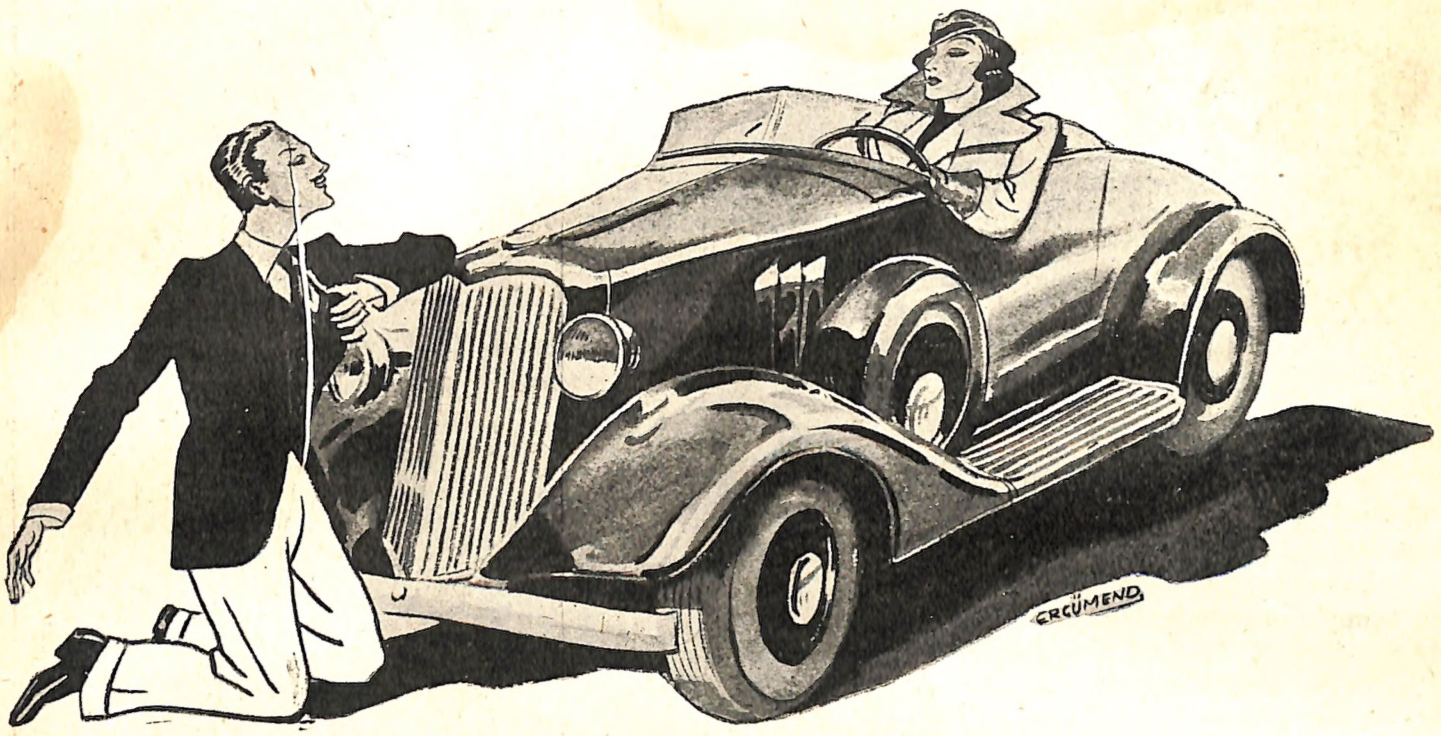

Aşkıma kanmıyorsun kalbim böyle yanarken,
Nasıl ben âşık olmam sende bu oto varken !

Bırakalım biraz da kendini göstersin!

Adam seçmek, karpuz seçmek gibi değildir. İkisi de kapalı kutudur amma karpuzun iyisi sesinden, hafifliğinden, biçiminden az çok belli olur. Adam var ki kendini karpuz gibi yoklatmaz. Hele bir kısım vardır ki çok ağır durur, ses etmez, bakkal dükkânındaki boş mostura tenekeleri gibi. İçi dolu sanırsınız. Açınca boşluğu görülür.

Dedim ya! Adam seçmek güçtür. Hele olgun adamın az olduğu yerlerde.

Bizde ise her seçilenin mutlaka iyi olduğu kanaati vardır. Bu kanaatin doğru olup olmadığını karpuzda çabuk anlarız. Vurunca bıçağı olgun mu, hışır mı, kabak mı meydana çıkar.

Adamda iş böyle değil. En az iki hafta kadar beklemeli ki foyası meydana çıksın. Halbuki bizde bir âdet vardır. Birini bir işe getirirler. Bir hafta çalışır, bir şeyler yok. İki hafta çalışır yine bir şeyler yok. Bilâkis herif bir sürü falso yapar, işi bozar. Ukalalıklar etmiye, bilmediği şeylere burnunu sokmıya başlar. Anlarsınız ki karpuz kabaktır. Söylersiniz:

— Efendim! Bu adamdan hayır yok!

— Canım bırakalım biraz da kendini göstersin...

Aylar geçer, ve bizim kabak karpuz kendini gösterecek diye işler alt üst olur. Okadar ki nihayet oradan çekmiye mecbur olurlar. Olurlar amma kırılmadık çubuk kalmaz.

Fıkrayı anlatayım:

Eskiden çubuk içerlermiş. Topkapı sarayında o çubukların nümuneleri vardır. Uzun saplı, lüleli çubuklar. Herkes lülesini odanın ortasındaki geniş bakır tablaya koyar, çubuğunu çekermiş. İşte böyle bir meclise bir beceriksiz adam girmiş. Oradakilerin en yüksek rütbelisini eteklemek istemiş fakat acemilikle yanındakinin çubuğuna basmış ve kırmış:

— Ay, demiş, affedersiniz.. Ve geri çekilirken bu sefer arkasındakinin çubuğuna basmış, onu da kırmış:

— Aman, demiş, affedersiniz ve kırdığı çubuğu düzelteyim derken solundakinin çubuğunu kırmış:

— Vay.. demiş, ne halt ettim.

Herifin böyle üst üste üç çubuk kırdığını gören ev sahibi adamı müşkül vaziyetten, kalan çubukları da kırılmaktan kurtarmak için:

— Telâş etmeyiniz efendim! Sağlık olsun! Şöyle buyurun. Diye serbestce bir tarafta oturacak bir yer göstermiş. Beceriksiz misafir de artık utanmayı kaldırıp şu cevabı vermiş:

— Müsaade buyurun bir iki çubuk kaldı. Onları da kırayım da otururum..

İşte bizde de çoğu böyle olur. Beceriksizliği meydana çıktığını gören sağlam çubukları da kırıp öyle çekilir. Onun içindir ki bir çok iş yerlerimizde bir sürü kırık çubuk parçaları buluruz. Bunların içinde devrilmiş çam büyüklüğünde olanları da vardır.

B. Felek

SALON ve SOFRA Dedikoduları

— Bu kadın güzel, hem de çok güzel. Neden bir türlü evlenemiyor?

— Çünkü, diyor ki: Beni alacak olan erkek kalbimi bir kitap gibi okumalıdır.

— Anlaşıldı, cilde bakmaktan kitabı açmıya muvaffak olamıyorlar!..

***

— Benim kocam hâlâ dar kafalılıkta devam ediyor. Kızı bir yere çıkarmıyor. Kimse ile görüştürmüyor. Dün kızı karşıma aldım: Aç gözünü, dedim, kendini erkeklere sevdirmiye bak... Hiç değilse sekiz on kişiye birden sevdir... Nekadar çok âşıkın olursa iyi bir koca bulmak ihtimali o kadar artar!. Bu fikrim nasıl?..

— Bu fikrinize ahlâkiler ne der bilmem amma, hesabiler muhakkak tasdik eder...

***

— Sanki neden kızını Aliye vermiyor?

— Parası yok, istikbali müemmen değil diye..

— Bu da akıl mı?.

— Neden?

— Kızını ona verdiği gün istikbalini temin etmiş olur.. Kendisi karun gibi zengin!..

***

— Bir erkek oğlu oldu...

— Kimden!

Kendinden bahsedilen zat birden atıldı:

— Terbiyesizlik ediyorsunuz?..

Öteki soğuk kanlı:

— Ne kızıyorsunuz, ben sizi biliyorsunuz sandım!..

Doğru

Kırk yıllık Yaniyi tuttular Kâni yaptılar. Müslüman oldu. Fakat Ramazanda ne oruç tuttu, ne de namaz kıldı.

Biri:

— Bu ne biçim müslümanlık böyle?

Diyince Kâni güldü:

— Otuz sene dini bütün hıristiyan olamadım, iki gün içinde nasıl müslüman olurum!..

— Belediye yapacağı asrî mezarlığa memleketin ediplerini, sanatkârlarını bedava gömecekmiş!

— O halde yaşadık desene!

Çaresi

Salamon anlatıyor:

— Bu yaz ticarethaneyi açalı tam kırk sene oldu. Bu münasibetle öyle bir şey yapmak istiyorum ki, hem ucuza malolsun, hem memurlarım sevinsin, hem de herkes bahsetsin..

Arkadaşı gülümsedi:

— Kolay. İntihar et. Hem ucuz olur, hem memurların sevinir, hem de herkes bahseder!..

NASIL KIZ KA

DÜN

ÇIRIRLARDI?..

BUGÜN

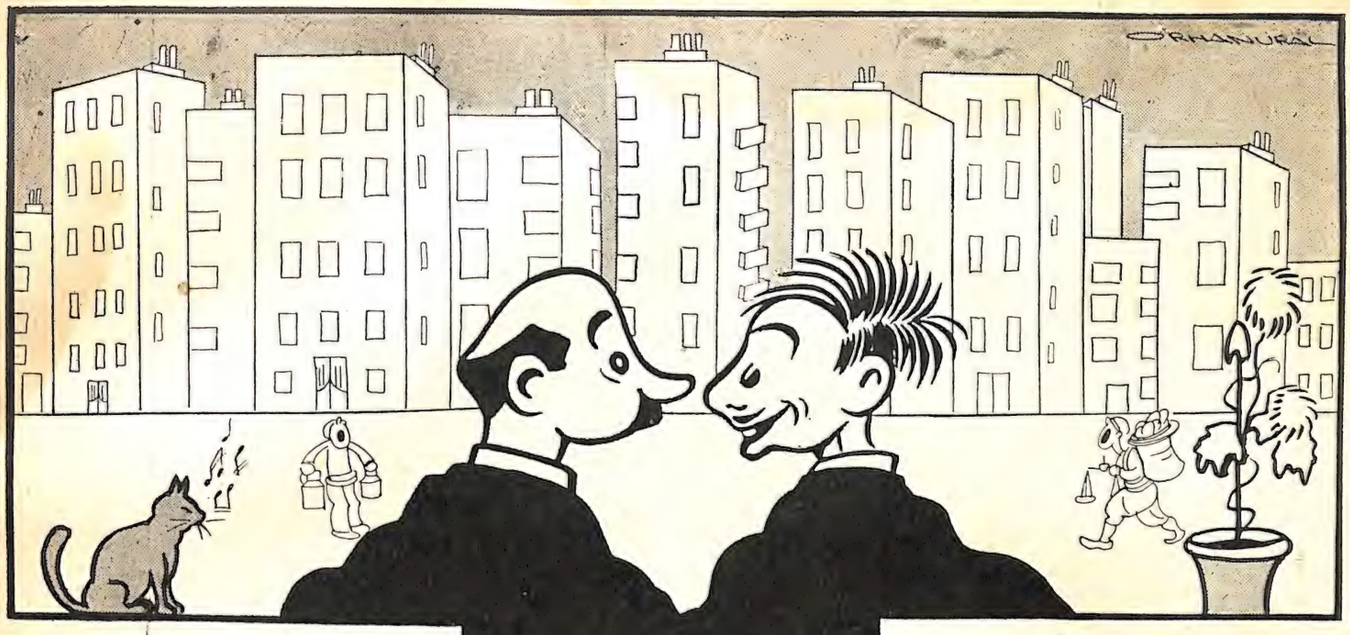

— *İsmi var, cismi yok, nedir o bil!..*

— *Belediyeden mi bahsediyorsun?*

— *Hayır bilemedin, gürültü ile mücadele cemiyetinden bahsetmek istiyorum.*

Şarbayımızla Konuştum..

Sevimli İlbayımız, çalışkan Şarbayımız Muhiddin Üstündağdan bir mülâkat istedim. Hemen kendisini görmemi söyledi. Gazete idarehanesivle İstanbul vilâyeti arasında mesafe iki dakikalık bir yer olduğu için tramvaya, otomobile lüzum yoktu. Ağır ağır o tarafa doğru yürüdüm. Vilâyet kapısında beni karşılıyan polise: «Bay Muhiddin Üstündağ, konuşmak üzere, beni çağırdı idi...» dedim. Polis beni baştan ayağı süzdükten sonra:

— Siz mi idiniz deminden beri İlbayı bekleten adam? Dedi.

Ben şaşırarak kekeledim:

— Daha telefonla görüşeli beş dakika olmadı...

— İyi ya... İşte o da sizi bekledi, gelmeyince Dış Bakanını karşılamak için Sirkeci istasyonuna gitti...

Yaptığım terbiyesizliğe adeta mahcup oldum. Oradan ayrılarak kan ter içinde Sirkeci garına koştum. Kimseler yoktu. Bir tiren memuruna sordum.

— Ekspres geldi mi?

— İki saatlik bir gecikme var.

— Peki, İstanbul İlbayını gördünüz mü?

— Gördüm, trenin gecikdiğini haber alınca Haydarpaşaya geçeceğini söyledi, İç Bakanı gidiyormuş!

Terbiyesizliğimi tamir etmek için vapura atladım, karşıya geçtim. Yine geç kalmıştım! Tren kalkmış, İlbay dönmüştü. Sordum, soruşdurdum. «Terkos gölünü tetkike gitti!» Dediler. Ne çare, tekrar İstanbula koştum, bir otomobile atladım, doğru Terkos gölüne..Yine kimseler yok. Sersem bir şair gibi bom boş gölü temaşa ettikten sonra yüz kilometre süratle Sirkeci garına geldim.. Ayni boşluk... Tahkik ettim: Dış Bakanı gelmiş, İlbay da istikbal vazifesini yaptıktan sonra tekrar vilâyete dönmüş. Tabiî ben de arkasından... Polis, Belediyeye gittiğini söyledi. Bu sefer elimden kurtulamıyacak diyordum. Netekim de öyle oldu, tam Belediyenin kapısı önünde İlbayı yakaladım. Bir saniye daha gecikseydim Belgrat ormanlarını teftişe gidiyormuş! Beni görür görmez :

— Çok şükür, gelebildin!

Dedi. Nefes nefese başımdan geçeni anlattım. Gülerek dinledi. Sonra:

— Haydi gel, ne soracaksan otomobilde sor... Hem sen işini görürsün, hem ben teftişlerimi kaçırmamış olurum...

İlbayın soluna iliştim, ve sordum:

— Asma köprü meselesi ne oldu?

Otomobil hareket ederken, nazik İlbay, sualimi anlamamış gibi göründü:

— Ben böyle bir mesele olduğunu bilmiyorum.

— Nasıl olur? Bütün gazeteler buna dair sütunlarla değil sayfalarla makale neşretti...

— Bunlar, ortada bir mesele olduğuna delâlet etmez... Bu, yeni bir idare sistemidir.

— Anlıyamadım.

— Gayet basit: Kanalizasyon işinden dolayı İstanbulun altı üstüne geldi. Önüne bakanların hepsi bu karma karışık manzaradan ürküntü duymıya başladı. Bunun için ortaya bir asma köprü projesi atıldı. Bu suretle herkesin gözünü yerden kaldırarak havaya doğru çevirdik, çirkin manzaraları görmesine mani olduk... Fena mı?

— Çok güzel amma... Ya başı havada olanların ayağı bir çukura girerse?

— Yoo, bundan korkumuz yok.İstanbulda yaşıyanlar, lâmbasız sokaklarda, zifiri karanlıkta, kazasız belâsız dolaşmıya idman etmişlerdir. İstanbullu, görmeden, bakmadan yürümesini bilir...

— Peki... Bir de İstanbulun en temiz suyu Terkostur deniyor, doğru mudur?

— Neden doğru olmasın?

— Ya Taşdelen, Karakulak gibi memba suları?

— Onlar da Terkos kadar temizdir... Çünkü yüzde doksan nisbetinde Terkos katıyorlar! Hiç tereddütsüz içebilirsiniz!

— Süt meselesi hakkında izahat verir misiniz?

— Terkosu temizledikten sonra bizde süt meselesi de kalmamıştır. Çünkü, temiz süt demek, temiz su demektir. Sular temiz olduktan sonra sütün pis olmasına imkân var mı?

Otomobil Şişliye gelmişti. Aldığım cevaba, teşekkür ederek son istasyonda Muhiddin Üstündağdan ayrıldım!

Çamdeviren

Erkek ne düşünür nasıl görünür? Kadın ne düşünür nasıl görünür

Geliyor gelen kim?..

Balık pazarından geçiyordum. Eve öteberi alacaktım. Birden bire önüme çıkan güler yüzlü, sevimli bir çocuk bana işportasını uzattı. Burada insanın ancak gördüğü zaman hatırlıyacağı birtakım lüzumlu eşya vardı: Tıraş sabunu, çakı, tirbuşon, fırça ve jilet bileyisi... İşportada bunları görür görmez hatırıma almayı her zaman unuttuğum tıraş fırçasiyle cep aynası geldi. Ucuzdu... Tam fırça ile aynayı alıp cebimden para çıkarmıya davrandığım sırada birden bire, yanıbaşımda: "Geliyor!„ diye bir fısıltı oldu ve işportanın güler yüzlü, sevimli sahibi o anda sırlara karıştı. Parasını vermediğim, vermiye vakit bulamadığım fırça ile ayna benim elimde kalmıştı!

«Geliyor!» Gelen kim? Ben gelenin kim olduğunu anlamıya çalışırken onun kim olduğunu bilenler birer köşe başından kaybolup gidiyorlardı. Yolda seyyar satıcı kalmamış, hepsi bir köşeye sinmişti. Bir dakika sonra «Geliyor!» diye ortalığı biribirine geçiren babayiğit uzaktan sökün etti: Anlı, şanlı, alımlı, çalımlı bir zabıtai belediye memuru! Etrafına ağır ağır bakarak, ağır adımlarla, geliyordu... Elimdeki fırça ile aynayı cebime attım, ve düşünmiye başladım:

Seyyar satıcılar niçin kaçtılar? Belediye memuru niçin bunların arkasından koşmadı? Seyyar satıcılık yasaksa niçin bu işportacılar meydanda geziyor? Değilse bu köşe kapmaca oyununun sebebi nedir? Yasak olan bir şeyi menetmiye bir belediyenin kuvveti kâfi gelmiyor mu? Belediye eğer isterse, bu işportacıları bir günde ortadan kaldıramaz mı? O halde bu zavallı esnafın gününü gün etmesine neden müsaade etmiyor? Şüphesiz, belediye, bu işporta ticaretini biliyor, bildiği halde bilmemezlikten gelişi aklın alamıyacağı bir cilvedir. Anlaşılan, belediye, memurlarına gönül eğlendirecek bir mevzu aramış ve bulmuştur: Esnafın çil yavrusu gibi dağıldığını göstermekle memurlara belediyenin kuvveti hakkında bir fikir vermek istemiş, yalnız daha ileri gitmemelerini tavsiye etmiştir!

Yıllardanberi devam eden bu gülünç hale nihayet verecek adamın hayali ile meşgul olarak oradan ayrılırken aklıma, parasını vermeden aldığım fırça ile ayna geldi. Bunu bana satan çocuk kimdi? Onu bir daha ne zaman bulabilirdim? Ben onu görsem nasıl tanıyanaktım, ve o beni nasıl bilecekti?

Bir hafta oldu, hergün Balık pazarına gidiyor, işportacı çocuğu arıyorum, fırça ile aynanın parasını vereyim diye... Nedense, bulamıyorum. Her halde: «Geliyor!» sesi üzerine gitmiş olduğundan! Şimdi beni parasız fırça ve ayna sahibi eden belediye memuruna suç ortağı diye baksam hakkım yok mu?

Papatya

Bir Yenice sigarası piyangosu

Her zaman alış veriş ettiğim tütüncüye şaka tarikiyle sordum:

— Bu piyango işinin sizin için pek kârlı olduğunu söylüyorlar.

O cevap verdi:

— Ne demezsiniz? Bir kere hepimizin adı hırsız çıktı. Bir şey almak için dükkânın iç tarafına girecek olsam dışardan:

«Ne o gizli gizli Yenice paketlerini açıp piyango mu arıyorsun?» diye bağırıyorlar. Daha demin bu yüzden bir kaç senelik bir müşterimi kaybettim. Peketin kenarında bir yırtık varmış. Müşterim de sinirli adam: «Vay sen bu paketi açmışsın. Bense seni doğru bir adam sanırdım. Lânet olsun» diye bağırdı. Paketi suratıma atarak bir daha gelmemek üzere gitti.

İlâhî adalarda

Geçen pazar bir iş için adaya gidiyordum. Hava bir Mayıs günü gibi.. Vapurun güvertesi renk renk tuvaletlerle donanmış... Kıyılara yaklaşdıkca insan adeta mayolu bayanların güneşli sular içinde oynaştığını görmediğine hayret ediyor.

Önümdeki sırada genç bir karı koca oturuyordu. Kadın eliyle Büyük Adayı gösterdi ve içini çekti:

— Balo gecesini hatırlıyor musun? Ne unutulmaz bir geceyidi o...

Erkek de içini çekti fakat büsbütün başka bir tarzda:

Ne demezsin? O gecenin borçlarını hâlâ ödiyemedim.

Kadın sinirlendi, omuzlarını silkerek:

— Bu güzel günde de paradan borçtan bahsedilir mi? dedi. Bilâkis şiir okumalısın.

— Bilsem okurdum.

— Bir mısra da mı aklında yok?.

— Peki bir mısra okuyayım:

«Yadet ki soyulduktu ilâhî adalarda»

Yine onlar

İlâhî adalar sözü aklıma başka bir şey getirdi.

Bir gün üç beş arkadaş konuşuyorduk. Aramızdan birisi:

— Bizim adalara acaba niçin ilâhî adalar diyorlar? dedi.

Kendini büyük şair sanan ve çok güzel lakırdı söylediğine inanan bir arkadaşımız derhal bir masal yaratmak istedi:

— Tanrı bir gün Marmaraya bakıyormuş, dedi, onu çıplak ve mahzun görmüş; gökten bu mavilik üstüne dört avuç toprakla dört çam kozalağı atmış; Gördüğümüz dört ada ve onları süsliyen çamlar bundan türemiş.

Adanın susuzluğundan sikâyet eden bir adalı arkadaş:

— Bu dört avuç toprak ile dört kozalak üzerine bir kaç damla da tatlı su serpeydi ne olurdu? dedi ve ilâve etti:

— Bence onlara ilâhî adalar denmesi susuz yaşamak ancak Tanrı için mümkündür de ondan...

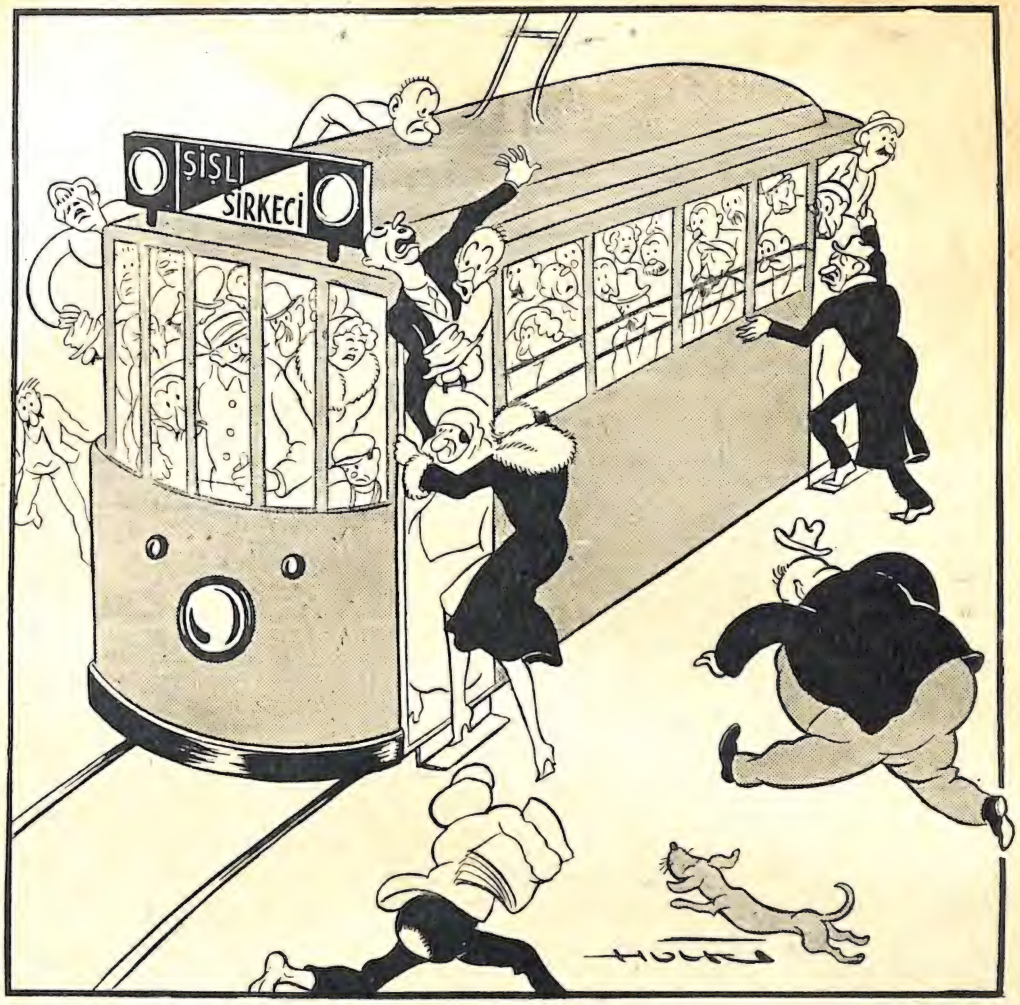

Seyahate çıkar gibi

— Allaha ısmarladık sevgilim... Hakkını helâl et.. Allah kısmet ederse üç saat sonra tekrar görüşmek nasip olur !..

— Asma köprü, asma köprü diyip duruyoruz amma henüz ortada bir şey yok azizim..

— Ne olacak birader, isminden de mi anlamıyorsun? O da öteki işler gibi asılıp askıda kaldı !...

Portreler

BURUN DAĞITAN TULÛATÇI

«Âşıklar» diye bir oyun vardır. Bu oyunda saz şairleri karşılıklı şiir okurlar ve biribirlerini mat ederler. O zeman henüz ayva tüyü taşıyan «Fırça» ilk locada oturmuştu. Sahneye saz şairleri cıktılar ve derken elinde saz yerine bir süpürge ile Naşit geldi.

Karşılıklı şiirler başladı.

Naşit ilk saz şairine şu mukabelede bulundu:

Elin ağır amma, gönülce pek tezsin,
Sana kızı verdirmem, çünkü melezsin..

O zaman başta şairlik var. Naşidin tulûatına da inanmıyorum. Ezberleyip söylüyor sanıyorum. Derhal locadan atıldım:

Başında fırtına rüzgarları essin
Bir hayır sahibi burnunu kessin!.

Naşit şöyle bir döndü, locaya baktı. Beni gördü ve hemen saz süpürgesi üzerine yatıp başladı:

Dün gece bizde vardı sürekli
bir hey hey,
Locaya gelirsem fiyakanı bozarm
küçük bey!.

Onu seyretmek için para yetişdiremiyen halk,Naşide de lâf yetişdiremez, onun ise ömründe iki yakası bir araya gelip kapanmamıştır. Amma nüktenin, fıkranın, tekerlemenin yakası açılmamışlarını o bilir. Onun yakası açık, sözün yakası kapalıdır.

Bir gün sormuşlar;

— Naşit, bu koca burnu ne yaparsın?

Naşit cevap vermiş:

— Yüksek koltuğa oturanlara dağıtırım!..

Siz ondaki burnu Ethem İzzet büyük edip, Yesarî büyük muharrir, Necip Fazıl büyük şair olmadan evvel görmeliydiniz. Bereket mühim bir kısmını onlara verdi de biraz küçüldü.

Naşit bugün resimde gördüğünüz kıyafette gezecektir.

— Zaman değişti, artık feminizm devrindeyiz, eteğe riayet var, diyor. Ben de kırk yıldır görmediğim riayeti bundan sonra görmek istiyorum.

Bir de son zamanlarda tavuğa, ördeğe merak sardı.

Onca: Tulûat yaptığı müddet bir hayli kaz beslemiş, artık tulûat yapmıyor, süflörlü oyun oynuyor. Bunun için:

— Bundan böyle de biraz tavuk ördek besliyeyim diyor.

— Eteğe riayet, hüdaya emanet, diye kafiyelediği yeni bir tekerlemeyi dilinden düşürmiyen sevimli komik Naşit, bayan kıyafetine geçtikten sonra asrî bayanları taklit etmeyi de unutmadı ve bir de fino edindi.

Naşit sevimli finosundan çok memnundur, diyor ki:

—Ertuğrul Sadi ile ez kaza sahne ortaklığına giriştikten sonra bu finocuğun kıymetini daha iyi anladım.

— Niçin, diye sorunca, tulûatcı sevki tabiisi harekete gelerek şıp diye cevabı yapıştırıyor:

— Bu fino benim kıymetimi daha iyi anlıyor. Ekmeğini südünü, kendi elimle verdiğimi ne iyi takdir ediyor!

Fırça

Mazhar Osmanla konuştum!

Meşhur akıl doktorumuzun kapısını çaldım, karşıma orta yaşlı, zayıf, kravatsız bir adam çıktı:

— Ne istiyorsunuz?

— Üstat Mazhar Osmanla görüşmiye geldim...

Hizmetçi olduğunu sandığım bu adam, kapıyı ardına kadar açarak:

— Buyurunuz, dedi, yalnız gürültü etmeden buyurunuz!

— Niçin? diye sordum.

— Üstat, neredeyse uyuyacak... Lâlası demindenberi ninni söylüyor.., Uyku başına sıçrarsa sizi de, beni de bir âlâ ıslatır, canımıza okur!

O önde, ben arkada, ayaklarımızın ucuna basarak ilerlerken birbenbire muayene odasının kapısı açıldı. Evvelâ toplu bir göbek, sonra tombul bir yüz göründü. Bizimle karşılaşınca:

— Yahu, diye bağırdı, size kaç kere söyledim, bu delileri başıboş bırakmayınız, bir kaza çıkarırlar...

Yanımdaki adam;

— Gördünüz mü? dedi, işte uyku başına sıçradı... Şimdi en hafif cezası soğuk su banyosudur!..

Etraftan yetişen üç, dört beyaz gömlekli hademe kollarımıza yapıştı. Ben kurtulmaya çabalıyarak:

— Bırakınız, dedim, ben deli değilim, üstatla görüşmiye gelmiştim...

— Deli değilsin de ne diye üstatla görüşmek istiyorsun?

— Bay Mazhar Osmanın hiç akıllı adamlarla komuştuğu yok mu?..

— En akıllısı gazeteciler... Alt tarafını sen düşün!

— İyi ya! işte ben de gazeteciyim!

Beni tepeden tırnağa kadar bir süzdüler. Pek fazla deli hali görmemiş olacaklar ki kollarımı serbest bıraktılar, bana yol göstermek nezaketinde bulunan zavallıyı alıp götürdüler.

Muayene odasının kapısı aralıktı. Üstadın yanında kimse var mı diye baktım, Lâlasının sesini duydum:

— Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Deve tellâl iken, imam Bilâl iken...

Masala başlıyordu. Sonunu beklersem çok vakit geçecekti. Onun için kapıyı tıkırdattım:

— Giriniz!

Girdim. Muayene ücretlerinin yazılı olduğu lâvhanın karşısında bir iskemleye oturdum. Üstat, ilmî bir mülâkat yapmak için geldiğimi anlayınca, memnun oldu. Öteden beriden konuşmıya başladık. Ara sıra gözüm: «25 lira, 10 lira, 5 lira...» diye tasnif edilmiş muayene ücretlerine ilişdikce akıllı olduğum için Allaha şükrediyordum. Kahvesiz, sigarasız bir muhabbetten sonra:

— Deliler kaç kısma ayrılır?

Sualiyle asıl bahse giriştim. Sualimi ciddiyetle karşılıyan üstat, ağır ağır izahat verdi:

— Başlıca üç kısma ayrılır: Zengin deliler, orta halli deliler, fakir deliler.

— Bunlardan tedavisi en güç olan hangisidir?

Doktor tereddüt etmeden:

— Zengin olanlardır! dedi.

— Niçin?

— Çünkü fakir olan deliler (muayene ücretlerinin yazılı olduğu levhayı işaretle) bu levhayı gösterdim mi kendilerine bakdırmadan, ilâç almadan, hemen akıllanıp gidiyorlar. Orta halli olanlar ise ancak bir kaç muayene ücreti verdikten sonra akıllarını başlarına topluyorlar. Gelgelelim zenginlere: Bunların paraları muayene ücreti vermekle tükenmediğinden bir türlü uslanamıyorlar... Sizin anlıyacağınız, delilik lüks bir hastalıktır! Dikkat ederseniz, en kendi halinde olan deli, ya milyoner, ya peygamber olduğunu söyler, durur...

— Peki... Bir sual daha: Evliler mi daha çok çıldırır, bekârlar mı?

Bülbül gibi konuşan üstat, birden bire, dut yemişe döndü. Lâlasına:

— Şöyle bir koridora bak, dinleyen filân var mı?

Dedi. Kimsenin dinlemediğine emin olduktan sonra kulağıma eğildi. Ancak benim işiteceğim bir sesle:

— Ben, bekârlar daha çok çıldırır diyeceğim amma sen yine evlilerden şüphe et!

Diye fısıldadı. Bu mesele hakkında biraz daha tafsilât rica ettimse de üstat kısa kesti:

— Onun yeri burası değil... Bir sabah Bakırköy Tımaranesine gelirsen istediğinden fazla malûmat alırsın!

— Hangi mesleğe mensup olanlar daha çok çıldırırlar?

Üstat bir kere daha yutkundu:

— Bu, sıhhî değil, siyasî, içtimaî iktisadî bir meseledir. Ayni zamanda meslek sırrıdır, söyliyemem...

— Son bir sual soracağım: Şair, ressam, musikişinas gibi sanatkârlar arasında aklını kaybeden çok mu var?

Akıl doktoru manalı bir surette güldü:

— Onlarda akıl olsaydı sanatkâr olmazlardı... Zaten kendilerinde bulunmıyan bir şeyi ne diye kaybetsinler?

Ağaççileği

Plânsız inşaatın faydası

— Be birader, bu yeni binalar biribirine benzeselerdi biz evi nasıl bulacaktık ?...

Ankara caddesi Letafet basımevi

Görünmeyen Adam

Çok oluyor. Nekadar olduğunu pek kestiremem amma senelerce evvel ben bir roman okumuştum : (Görünmiyen Adam). Sonra bunun filmini yaptılar. Doğrusu filmi de gördükten sonra Görünmiyen Adam hakkında hayalim inkisara uğradı. Çünkü bu (Görünmiyen Adam) hiç de tasavvur ettiğim gibi değildi. Her geçtiği yerde iz bırakıyor. Ne yapsa âlem farkına varıyor. Görünmemekten fayda görecek yerde zarar görüyor.

O eseri zannederim Wells isminde ki meşhur muharrir yazmıştır. Onun da karihasını pek beyenmedim. Ben Görünmiyen Adamı büsbütün başka düşünürdüm. Nasıl düşünürdüm bilirmisiniz? Hiç izini belli etmeden her yere girip çıkan, her işe burnunu sokan, fakat varlığından kimseye bir şey sezdirmiyen...Wells bunu yazmıya muvaffak olamadı.

Bugünün (Görünmiyen Adam) ı tabiî su gibi bir şeydir. Bir tarafından öbür tarafı görürsünüz. Hangi kaba koysanız onun biçimini ve rengini alır. Elle tutulmaz, üstelik bulunduğu yerde ne iyi, ne kötü iş de görmez, lâf anlamaz. Kılığı kıyafeti yerindedir. Çok azametli görünür. Ağır ağır gider, tek tük görüşür, belki söylediğinde ne manâ, ne maksat vardır. Çünkü maksadı söylememektir. Hiç bir işte tesiri yoktur. Umumî direktörler, ispektörler, âzalar, hekimler, bankacılar, hattâ gazeteciler arasında böyle görünmiyen adamlar vardır. İsimlerini bana sormayın, söyliyemem. Lâkin size bunları tanımanın yolunu öğreteyim.

Oturduğu yeri doldurmıyan, fakat elbisesinin içini dolduran, kendisinin fikri olmıyan, başkasının fikrine kaplık eden, «evet efendim» cümlesinden başka lâf etmiyen, geçtiği yerde iz, yani iyi kötü bir eser bırakmıyan, kimseye ne hayrı, ne şerri dokunan ve elbisesini çıkarıp soyunduğu zaman Gürünmiyen Adamın yerinde nasıl göze ilişen hiç bir şey kalmazsa, bunu da iskemlesinden ayırınca elle tutar yeri kalmıyan, gölgesiz, kokusuz, tatsız bir şeydir. Bu ölçü ile ararsanız bulursunuz.

B. F.

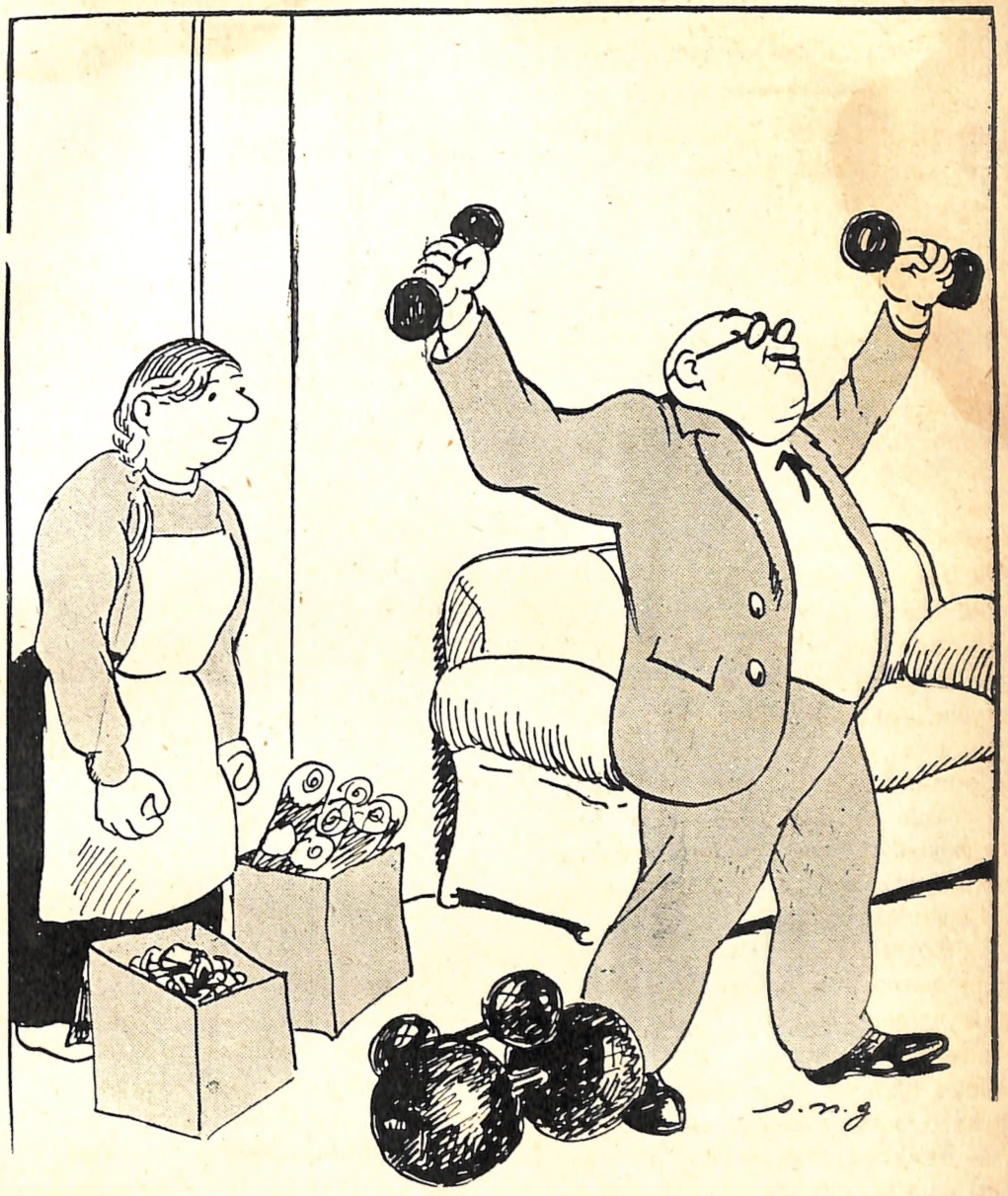

Yeni hizmetçi : — Zayıflamak için sabah sabah gülle kaldırmaktansa kömürlükten odun kömür getirseniz daha faydalı olmaz mı ?

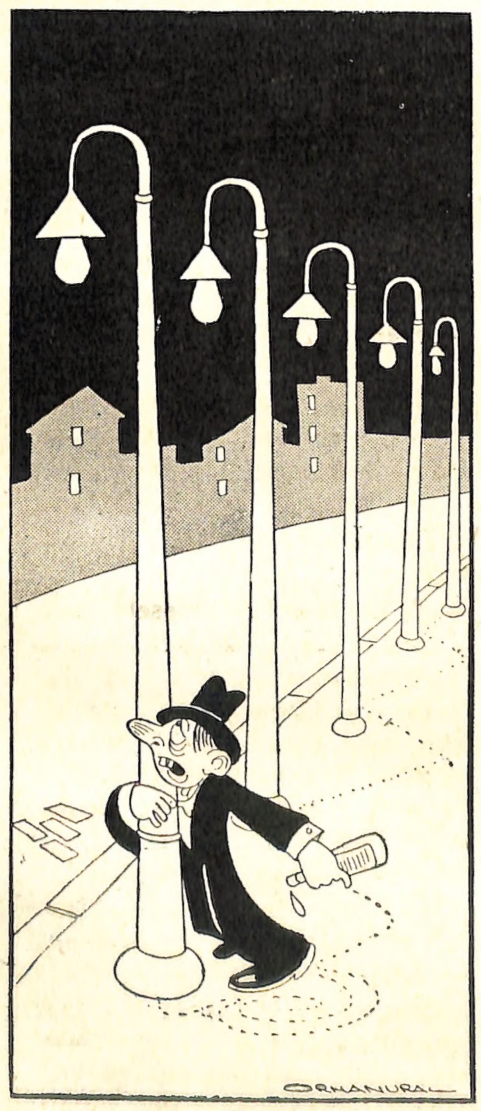

İstanbul sokaklarına 1500 lamba konuyor... (Gazeteler)

Sarhoş—Belediyemiz şöyledir böyledir amma, yine bizi düşünür vesselâm... Eve kolayca gitmemizi bile o temin ettil.

Üzülmeyin

Bir «mukaddes cuma» günü, papaz sırmalı cüppesini giymiş, kilisenin kürsüsünde vaaz ediyordu. Beşeriyet için hayatını feda eden, gök yüzünden yer yüzüne ıstırap çekmek için inen İsadan bahsetti.

Dinliyenler heyecanlanmışlardı. Baylar boyun bükmüşlerdi, bayanlar usul usul ağlıyorlardı.

Yalnız iki erkek aldırış etmiyorlardı. Hatta yavaş sesle aralarında konuşup gülüşüyorlardı.

Papaz gördü.

— Bedbahtlar! dedi. Beşeriyetin kurtarıcısı olan İsa Golgotada can çekişirken gülünür mü?.

Biri :

— Biz işin iç yüzünü biliyoruz, dedi. Üzülmeyin, yarın tekrar dirilecek! .

Kimi yer, kimi bakar...

Koço Tarakadis yemek zamanı komşusu Ligor Kesedarise gitti. Ligorun misafirleri vardı. Sofra başında tam on iki kişi idiler. Bu Rum aile de on üç rakamının uğursuzluğuna inanırlardı. Bunun için Koçoya;

— Buyur otur, demedi.

Koço ayakta duruyordu. Ligor sordu:

— Ne var ne yok?

— Sorma, benim dişi domuz on üç yavru yaptı?

— Deme! Hayvanın on iki memesi vardır; on üçüncüyü nasıl emziriyor? O yavru ne yapıyor?

— Ne yapacak, benim gibi ötekilerin karınlarını doyurmalarını seyrediyor!

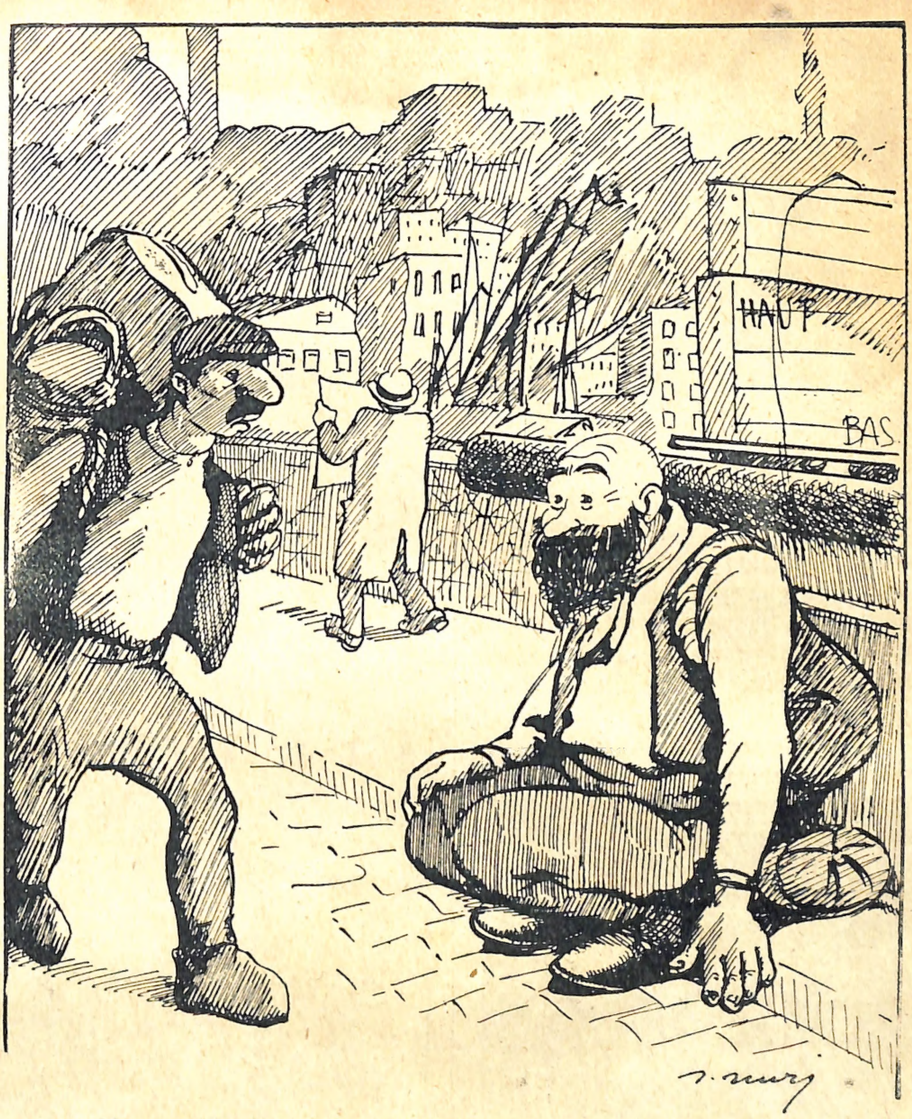

— *Müşterinin adresini kaybettim !*
— *Üzülecek ne var, sana başka bir adres buluruz.*

— *Fındıkcılar zararda imiş !....*
— *Ya.. demek ki miras yediler de azalıyor !*

Okuyucularımıza

Her hafta alâka ile takip ettiğiniz Karikatürün sayılarını itina ile toplayınız. Her altı ayda bir vücuda gelecek koleksiyonlarımız cidden birer şaheser olacaktır. Bu ciltler için son derece nefis kapaklar hazırlamaktayız.

Karikatürün ciltleri kütüphanenizin en güzel köşesini teşkil edeceklerdir. Eksik sayılarınızı idarehanemizden veyahut bayilerinizden her zaman tedarik edebilirsiniz.

Elektrik asrında yaşıyoruz

Yirminci asrın adamı bu görünmeyen kuvvetten mucizeler çıkardı. Elektrik yalnız rahatımızı temin etmekle kalmıyor, aynı zamanda işimizi de kolaylaştırıyor.

Elektiriğin temin ettiği binbir konfor vasıtasından istifade etmemek cidden yazıktır.

Galatada Hezaren caddesinde, Beyoğlunda, Istiklâl caddesinde, Ankarada Bankalar caddesinde İzmirde Gazi bulvarında

BOURLA

biraderler ve şürekâsının bütün şubelerile

SATIE

Mağazalarında evinizin konforunu temin için her türlü elektrik aletlerini bulabilirsiniz.

BOURLA BİRADERLER ve Şsi.

ISTANBUL — ANKARA — İZMİR...

Ahmet Sait matbaası İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden: T. Şükrü

İtalya temizlenecek mi ?

Musolini — Yahu,! çeşmeyi açın, yoksa girdiğim işten kirli çıkacağım